

Lily Anderson

Dream
válogatás

Ismerkedjete meg a tinédzser Wicca-boszorkánnyal, Mila Floresszel, akit a legkevésbé sem érdekel, mit gondolsz a Martens bakancsáról, a viselkedéséről, a magasságáról vagy a testsúlyáról, mert számára ez semmit sem jelent. Neki egyedül az a fontos, hogy mellette áll a legjobb barátnője, Riley.

Ezért amikor Riley és a Fairmont Akadémia másik két tanulója, June Phelan-Park és Dayton Nesseth gyanús körülmények között hal meg, Mila nem hajlandó elhinni a mindenki más által elfogadott magyarázatot, miszerint a legjobb barátnője öngyilkosságot követett el. Hogy kiderítse, mi az igazság, egy tubus szájfény és egy régi varázskönyv segítségével véghez viszi azt, ami elképzelhetetlen: visszahozza a lányokat az életbe.

Sajnos, mint kiderül, Riley, June és Dayton sem emlékeznek haláluk körülményeire. Vannak azonban befejezetlen ügyeik, amelyekkel még dolguk van. Erre mindössze hét napjuk maradt, amíg működik a varázslat, utána mindhármuknak vissza kell térnie a sírba. Milára hárul a nagy feladat, hogy féken tartsa a zavarodott és szórakozott zombilányok csapatát, ráadásul mielőbb meg kell találnia a gyilkosukat... még mielőtt az ismét lecsaphatna egy újabb áldozatra.

Lily Anderson

iskolai könyvtáros, emellett Melvil Dewey rajongója, és egyre több zenei és színházi témájú tetoválással, illetve Harry Potter-készlettel büszkélkedhet. Észak-Kaliforniában lakik. Ő a szerzője a *The Only Thing Worse Than Me is You*, illetve a *Not Now, Not Ever* című regényeknek is. Megtalálhatjátok őt a twitteren: @ms_lilyanderson.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.mslilyanderson.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatas

Dream
válogatás

„Szórakoztató történet, amely gyorsan olvastatja magát. Tetszeni fog azoknak az olvasóknak, akik érdeklődnek bármilyen »sötét« vagy más művészet iránt.” **NPR.org**

„Horrorelemekkel fűszerezett komikus történet, amely a boszorkányokat állítja reflektorfénybe. Tizenéves zombi szereplői jóval érdekesebbek, mint a Walking Dead-ből ismert rokonaik... A regény egyfelől egy habkönnyű bevezető a természetfeletti erők világába, másfelől szellemes átírata a természeti törvényeknek.” **USA Today**

„Egy lebilincselően érdekes rejtély körül forgó, szomorkás, de mégis szórakoztató fantasyregény, amely egyúttal megrendítő történet a barátságról.” **Booklist**

„A főszereplő tinihangja és az érdekes karakterek egy hétköznapi középiskola világába repítik az olvasót. A szellemes humornak és az izgalmas cselekménynek köszönhetően minden tinédzser számára szórakoztató és varázslatos olvasmány lehet, amelyet némi mágiaival is meghintett a szerző.” **VOYA**

„Ez az ifjúsági regény ötvözi a Bűvölet és a Veronica Mars-sorozat világát egy latin-amerikai főhősnőével. A 90-es évek girl power kultúrájának a legjavát adja, különlegesen keverve a mágia és a horror elemeit – ezekből a hozzávalókból a szerző a klasszikus krimi műfajának a legjobb változatát alkotta meg.” **Bustle.com**

LILY ANDERSON

—• részlet —•

1. FEJEZET

HA MEGHAL a legjobb barátnőd, az többek között azért is probléma, mert nincs kivel elmenned mások temetésére.

Persze, nem ez a legnagyobb gondom most. Új listát nyitottam ezzel a címmel: „érzelmi csapások, amelyeket életem végéig nem fogok kiheverni”. A listát jelenleg az vezeti, hogy a legjobb barátnőm felpuffedt vízi hulláját hamarosan leeresztik végső nyugalóhelyére, a sírgödörbe.

Az ő erőszakos halála többek között azért is emberpróbáló számomra, mert idegenekkel egy padban kell végigülnöm a temetését, és muszáj meghallgatnom a Fairmont Akadémia igazgatónője, Ms. Chu monoton hangon előadott búcsúztatóját.

Mindenki sír. Csak állóhelyek maradtak a vörösre sírt szemű, szipogó Fairmont-Sólymok népes közössége számára. Akik állnak, a Greenway Temetkezési Iroda ismerős, sárga virágmintás tapétával borított falához simulnak, hajukat meg-meglebbenti a poros levegő, amit a fűtőrendszer fúj a helyiségbe a mennyezeti szellőzőnyílásokon keresztül.

Itt van többek között az a lány, aki lekurvázta Riley-t, amiért tavaly egy végzős fiúval járt.

Az a srác, aki belerúgott Riley ebédjébe csak azért, hogy megmutassa: ő ezt is megteheti.

Aztán a lány, aki pofon vágta őt csak azért, mert beállt a sorba az órarendért.

Azok, akiket így nevezünk magunk között: a Főnevek klikkje.

És az igazgatónőnk mostohafia.

A Fairmont Akadémia diáklapjának egyetlen riportere.

Mindenki sír. Jajveszékel. Egymás vállára borulva zokognak az emberek. Sírástól duzzadt szemüket már csak résnyire tudják nyitni. Könnyeiket, taknyukat egyenesen az ingujjukba törlik. Eltorzult szájukkal groteszk vízköpőkre emlékeztetnek. Mindenkit mélyen megrendített a videómontázs, amely a születésétől tizenhat éves koráig mutatta be Riley életét, bár egyik jelenlévő sem szerepelt rajtuk. Merthogy senki sem volt itt a barátja.

A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy a temetés előkészületeként hosszas próbát tartottak tegnap.

Összébb húzom magamon a dzsekimet, az államot leszorítom a farmeringem gallérjához. Olyan sok könnyet hullattam az utóbbi két napban, hogy már úgy érzem, mintha elkezdtek volna összeaszalódni a belső szerveim. Érzéketlenné dermedt az arcom. Biztosra veszem, hogy ez másoknak is feltűnt már. Akik a legközelebb ülnek hozzám – Riley másod- vagy harmad-unokatestvérei, illetve a szülei gyülekezetének tagjai – valószínűleg eltűnődnek azon, miért bámulja ez a dagadt csaj a ravatalozó bejáratát, és miért nem zokog együtt a többiekkel, ahogyan az illendő lenne. Bunkónak fognak tartani ezért, jóllehet,

fogalmuk sincs róla, hogy két nap alatt rekedtre sírtam magam. Fáj már a szemem a sok sírástól.

Két nap hosszú idő, ha egy szemhunyasnyit sem alszol, és egy falat se megy le a torkodon, és egyre csak arra gondolsz, hogy meghalt a legjobb barátnőd, miközben már azt hitted, neki köszönhetően biztonságban érezheted magad ebben a világban.

– Cross Creek lakóinak most még jobban kell vigyáznuk a fiatalokra, mint egyébként – jelenti ki Ms. Chu.

Súlyos szavak ezek. Csakúgy, mint a politikusok álságos kijelentései. A mondandójának nyomatékot is ad a szónok: ökölbe szorított kézzel gesztikulál, a hüvelykujjával a gyászolók első sorára mutatva.

– Tennünk kell valamit! Nem nézhetjük tétlenül a küzdelmüket. Nyitott füllel kell járnunk, meg kell hallanunk őket! A Fairmont Akadémia követendő példát fog mutatni. A Fairmont népes családja nem fogja hagyni, hogy még egy fiatal társunkat baj érje. Igyekezni fogunk megőrizni Riley Greenway emlékét...

Nincs olyan, hogy „nyitott fül”, ahogyan a „Fairmont család” sem egy létező dolog, ha jobban belegondolok. Ez a közösség nagyjából annyira kegyetlen és vérszomjas, amennyire egy alapítványi művészeti iskola csak lehet.

De ez harmadrangú probléma. Sokkal fontosabb ennél, hogy Riley meghalt, én pedig olyan magányos maradtam, akár a kisujjam. Meg se fordul a fejükben, hogy a legjobb barátnőm gyilkosság áldozata lett.

Bár a városunk, Cross Creek az itteni két patakról kapta a nevét, az itt lakók soha még csak a közelébe se merészkednek a folyóvizeknek. Gusztustalan a látványuk, a medrük tele van algákkal és epeférgelkekkel. Úgyhogy, amikor megtalálták Riley véres holttestét, ami a patak jobboldali elágazásánál lebegett a víz hátán, azonnal

tudtam, hogy ez egy sötét ügy. Ha másban nem is, de abban biztos vagyok, hogy Riley nem kockáztatta volna meg, hogy víz érje platinaszőkére festett haját. Mindig is félt attól, hogy zöldre színeződnek a tincsei, ezért kerülte a vízzel való érintkezést. Csak a zuhanyozás jelentett kivételt. Még a balzsamból is csak a színtelen változatot használta.

Ennél is fontosabb, hogy Riley és én ezen a héten egyszer már feszengtünk itt együtt a ravatalozó hátsó padsorába préselődve. Szombat éjjel ugyanis a Fairmont Akadémia legismertebb és legundokabb diákjai közül ketten, June Phelan-Park és Dayton Nesselth felakasztották magukat a parkban. Mivel Riley édesapja a város temetkezési vállalkozója, June pedig Riley bátyjának barátnője volt korábban, a lelkiismeretünknek engedve elmentünk a temetésükre. Kettős öngyilkosság, kettős temetés. Mi lehetne ennél tragikusabb?

Ugyanakkor rendesen elviszi a reflektorfényt, ha Riley vagy, és te magad is öngyilkosságot tervezel elkövetni a szabad ég alatt.

Nem szeretnék se felületesnek, se szívtelennek tűnni, mégis felmerül bennem a kérdés: miért intézte volna Riley úgy, hogy egy kalap alá vehessék June-nal és Daytonnal, akik a jelek szerint a kiváló diákok egyesületének tagjaként öngyilkossági paktumot kötöttek egymással? Riley-ről sok mindent el lehet mondani, de az biztos, hogy sohasem utánaozott másokat.

– És most – fejezi be a beszédét Ms. Chu, fejét lehajtva – átadom a szót Riley bátyjának, Alexander Greenwaynek.

Engem nem kért fel Mr. Greenway és a felesége, hogy megemlékezzek a lányukról. Szinte száz százalékgig biztos vagyok benne, hogy azért nem, mert édesanyám elkotyogta nekik, mit gondolok Riley haláláról, avagy hogy

szerintem gyilkosság áldozata lett. Minden érintett számára az a legegyszerűbb megoldás, ha a Fairmont Akadémiát hibáztatják a történetekért, és a tragédiát az iskolai túlterheltséggel és stresszel magyarázzák, amit az is mutat, hogy egyre több diáknak kell felírni szorongásoldót. Nem kizárt, hogy ezért érezte elviselhetetlennek a földi létet June és Dayton – mindketten sok szakkörre és különóra jártak, a baráti körük pedig érzéketlen fatuskókból állt. Ugyanakkor ők voltak a menők a középiskolában.

Riley azonban épp az ellentétük volt. Ő laza könnyedséggel vette az akadályokat. Tavaly a szó szoros értelmében átaludta a történelem záróvizsga első húsz percét, aztán felriadt, és odarittyentett egy kitűnő dolgozatot.

Neki nem volt oka egerutat keresni. Ha másnak nem is, de nekem biztosan elárulta volna, ha mégis így érez. A nyakamat tenném rá.

A szüleim és a húgaim – akik segítségére siettek a Greenway-családnak, amikor szükségük volt rá – ideérkezésükkor egyértelműen értésemre adták, hogy nem szeretnének arra „ösztönözni”, hogy folytassam a „színeszkedést”. Mármint ez arra vonatkozott, hogy nem hittem el, hogy a rendőrök érdemi nyomozást végeztek, mielőtt közölték a nyilvánossággal, hogy Riley öngyilkos lett.

Most ott ülnek közvetlenül Greenwayék mögött, és Izzy jelentőségteljesen hátrapillant rám, amikor Xander elindul a padsorok felé. Még egy ilyen súlyos tragédia sem tarthatta vissza a húgomat attól, hogy pofákat vágjon, amikor megpillantja a titkos szerelmemet.

Xander June és Dayton temetésén is beszédet mondott. Ellenállhatatlanul vonzó volt a makulátlan, elegáns fekete öltönyben. Nem úgy nézett ki, mint egy középisko-

lás srác, hanem mint egy színész, aki egy tizennyolc éves fiú szerepét alakította. Ma elegáns fekete pulóvert viselt az öltönytadrághoz, aminek keskenyre szabott szára kirajzolta a vádlija vonalát. A város temetkezési vállalkozójának fia lévén komplett gardróbja lehetett fekete ruhadarabokból. Ő maga munkaruhának titulálta ezeket a szetteket. Ez a hét azonban más volt, mint a többi.

Amikor Xander a pódiumra lép, majd két kézzel belekapaszkodik a pulpitus szélébe, egy emberként reagál a gyászoló tömeg. Csillapodik a zokogás, abbamarad a szipogás. A jelenlévők várakozva előrehajolnak. Mintha hirtelen elhalványodna Riley fotójának csillogó fénye, amit Xander feje fölött, a kivetítőn látunk. Az emberek többsége ezért jött ide. Hallani szeretnék, hogyan önti szavakba gyászát a nyilvánosság előtt az iskola legnépszerűbb diákja. A helyiséget valójában a bábémszokodók és kíváncsiskodók töltik meg. És ha jobban belegondolok, én sem vagyok különb náluk.

Elképzelem, milyen érzés lenne megvigasztalni Xandert. Beletúrnék sűrű barna tincseibe, követve a választék vonalát. A vállamra vonnám a fejét, érezném a lehetétét a nyakam hajlatában. Valóban olyan puha a pulóvere, mint amilyennek látszik? A Greenway testvérek kifinomult és drága ízlést örökölték az édesanyjuktól, úgyhogy jó eséllyel valódi kasmír az anyaga. Selymesen puha lenne a tenyerem alatt...

Koncentrálj, Flores! Ne olvadozz gondolatban épp itt és most!

– A húgom... – szólalt meg Xander feszült hangon – a legjobb ember volt, akit csak ismerek. Vicces, szellemes és okos, és... mi mindenre lehetett volna még lehetősége! Egyszer sem vett még részt az iskolai bálon. Nem volt még autója. Sohasem győzött le engem Unóban.

A jelenlévők idegesen nevetnek. Nem biztosak benne, megengedhető-e a jókedv ezen kinyilvánítása egy ilyen szomorú napon. Xander elhallgat, vonásait fájdalom torzítja, arca kipirult. Ő sem volt biztos benne, illő-e egy ilyen tréfás megjegyzés ebben a helyzetben. Megrebben a szemhéja, egy pillanatra behunyja jégkék szemét. Dupla sor szempillája van: ugyanolyan genetikai mutáció, mint Elizabeth Taylornak volt. Kicsordulnak a könnyei.

Tény, hogy már jóval ezelőtt felfigyeltem Xanderre, akit most fájdalmasan szépnek látok. Az első találkozásunkkor még alig volt magasabb nálam. Fehér bőre alatt markánsan kidudorodott a könyöke és a térdkalácsa. Szerelem volt ez első látásra, csakhogy viszonzatlan. Az önsanyargatás zsigeri fájdalmát érzem, amikor eszembe jut, hogy néhány évvel ezelőtt még végtelenül hosszú beszélgetéseket folytattunk Xanderrel vacsora közben. A húgaim folyton felemlegették, ezért aztán kénytelen voltam öt dollárt fizetni Izzynek, valahányszor Riley átjött hozzánk, nehogy kikotyogja előtte a titkomat.

Jobb lett volna talán, ha elárulom Riley-nak, hogy belezúgtam a bátyjába? Bár ez aligha mentette volna meg az életét, most mégis furcsállom, hogy voltak titkaim előtte. Mindig is terveztem, hogy egyszer majd bevallom neki – amikor már viccesnek fog hangzani, nem pedig szánsalmasnak. Biztosra vettem, hogy eljön ez a nap, de Isten látja lelkem, hatalmasat tévedtem. És borzalmas most együtt élnem ezzel a tudattal.

– Riley nélkül rémes helyé vált a világ, – Xander súlyos gondolatokkal fejezi be a beszédét, és mintha csak az én gondolataimat visszhangozta volna. Egyre szaporábban ver a szívem. – Sötétebb lett a világ nélküle. Az én életem is nyomorúságos mostantól fogva, mert nincs többé velem a húgom, akivel megoszthatnék mindent. És soha... –

Megbicsaklik a hangja. Milyen higgadt volt, amikor June és Dayton temetésén beszélt! Szomorú, mégis felismerhetően önmaga. Ma épp ellenkezőleg: görnyedt háttal, előreejtett vállal áll, és újra zokogástól visszhangzik a terem. Vékony kezét az arcához emeli, és kecses mozdulattal letörli a könnyeit. Még innen, a helyiség távolabbi végéből is jól láthatóan remegnek az ujjai. – Nem tudom, miért ment el. És sohasem fogom megérteni, miért...

Könnyed hajlékonysággal fordul el a mikrofontól, mintha nem is lennének csontjai. Az édesapja odalép hozzá, hogy magához ölelje. Egymást támogatva, összeborulva zokognak. Vajon mikor sírhatott legutóbb Mr. Greenway egy olyan temetésen, amelyet ő maga szervezett? Az ő lelki nyugalma egyébként rendíthetetlen. Sokat tréfálgozik, dőlnek belőle az apás viccek, és nemigen látni őt úgy, hogy ne lenne a kezében egy palack szénsavas ásványvíz. Most azonban képtelen arra, hogy levelezényelje a szertartást. Miután visszatámogatta Xandert a helyükre, a felesége csatlakozik hozzájuk, így már hármasban ölelik át egymást, miközben Ms. Chu visszatér a pódiumra, és átveszi a konferanszié szerepét.

– És most... – szólal meg határozott hangon, ismét magára vonva a jelenlévők figyelmét. – Hallgassuk meg a Fairmont Akadémia díjnyertes énekkarának előadását Riley emlékére!

Várjunk csak, mégis mit jelentsen ez?

Értetlenkedve kapom elő a műsorfüzetet, amit a székemre dobtam, mielőtt leültem. A címlapján látható fénykép alig egy hete készülhetett Riley-ről. Ez volt az utolsó fotó, amit posztolt magáról az Instagramon. Egy fürdőszobai szelfi, te jószagos ég... Széthajtogatom a füzetet, böngészem a műsorszámokat. A Fairmont énekkarának fellépése az utolsó előtti programpont. Szerepeltek

June és Dayton temetésén, de Dayton legalább tagja is volt a kórusnak. Riley-t azonban teljesen hidegen hagyták az *acapella* próbálkozásaik.

Az álldogáló gyászolók közül kiválnak a kórustagok, és elindulnak a pódium felé. Felismerhettem volna őket már a tömegben is: szemlátomást nyugodtabban viselkednek, mint a többiek. Egyenes háttal, kihúzott vállal állnak, a fellépés izgalmától csillog a szemük. Érzéketlen fatuskók.

Amíg gyülekeznek, majd felsorakoznak a pódium előtt, tovább lapozgatom a műsorfüzetet. A hátoldalán egy bibliai idézet szerepel – szép próbálkozás ez Greenwayéktől, csakhogy Riley pogány volt –, meg egy vers, amelyet Aniyah Dorsey írt saját érzéseiről. Riley könnyesre vihogná magát, ha olvasná ezt az irományt. Csupa kény-szerrím. *Riley. Szamájlí.*

A kórus hangolni kezd, vészjósló ooo-kat ismételve skáláznak. A szólista középen foglal helyet, lábfejevel rendületlenül dobolja a négyütemű taktust. A kórustagok ezután egy emberként nagy levegőt vesznek, és rázendítenek, ugyanarra az istenverte dalra, amelyet June és Dayton temetésén is előadtak. „*Mindig a szivárványt kergetem.*”^{*} Biztosan ezzel a dallal indulnak az idei kórusversenyeken. Nem ártana átgondolniuk a döntésüket. Rémes... Ez a feldolgozás újabb bőrt húz le az „Over the Rainbow” című, közkincsnek számító slágerről, ami csak tovább rontja a helyzetet. A dalt a szólóénekes kezdi el – egy rövid hajú végzős lány, aki hosszú, mint a vonathüty.

– Mindig a szivárványt kergetem. Nézem a sodródó fellegeket. Az álmaim mind a terveim. Az égben válnak valóra.

^{*} A szivárvány felett címmel vált ismertté, az Óz egyik betétdala.

Uramisten! Micsoda orrhang! Megfájdul tőle a dobhártyám.

Nem adom meg nekik azt az örömet, hogy rájuk nézek. Inkább tovább böngészem a műsorfüzetet. Riley viyorog rám szökén a fényképről a rá jellemző spontán lazasággal. Kisportolt volt, az a fajta, akit ránézésre mindenki a kicsattanó egészség megtestesítőjének gondol. Ő lehetett volna a Fairmont Akadémia üdvöskéje. Már csak azért is, mert ő volt Xander húga. Mégis örült neki – legalábbis úgy tűnt –, hogy meghúzódhat a háttérben velem.

A műsorfüzeten látható fényképen mackófüles kötött sapkát visel, szinte ráhúzva sötét szemöldökére. Festett hajtöve lenőtt. Még épp csak elkezdett ősziestre fordulni az időjárás, máris sapkát húzott, hogy a hét végéig elrejtse lenőtt haját, amíg hozzá nem jut egy újabb tubus festékhez. De erre már nem volt lehetősége. És nem is lesz. Sötétbarna hajában ott marad a körülbelül két centis lenövés, amíg le nem válik a hajbőre a koponyacsontjáról. Ha tudná, dühös lenne ezért.

Cseszd meg, káromkodna fátyolos hangján. Nem dohányzott, mégis mindig olyan volt a hangja, mintha légsőhuruttól szenvedne. Most is tisztán hallani vélem. Mintha itt lenne velem, és egyenesen a fülembe suttozná a véleményét.

Itt lenne a helye mellettem.

De már sosem lesz itt.

Megszédülök. Nem bírom tovább. Képtelen vagyok itt maradni. Túlságosan kimerült vagyok fizikailag ahhoz, hogy sírjak, de ha nem megyek el most, lehet, hogy kirobban belőlem az elfojtott zokogás a kórus előadása közben. Bár az nem érdekel, hogy azzal tönkreteszem a felépésüket, ha felpattanok a helyemről, de megerősíteném a szüleim feltevését, miszerint teljesen elment az eszem.

– Vannak, kik a napfényt kergetik.

Feltápaszkodok a helyemről, hátat fordítva az előadónak és a gyászolóknak, és elindulok kifelé. Ha akarnék se tudnék beleolvadni a tömegbe. Nem tehetek úgy, mintha a testemnek nem kellene nagy tér. Az maradt az egyedüli választásom, amit Riley is tenne a helyemben: nem törődni azzal, hogy mit gondolnak rólam, miközben távozom. Bakancsos lépteim zaját elfojtja a süppedős szőnyeg, miközben végighaladok a padsorok között. Felfelé tartom a fejem, hogy lássa mindenki, aki mellett elhaladok, hogy nem áztatják könnyek a sminkemet. Hadd tápláljam csak a rólam alkotott képet: én vagyok a hájpacni, a boszorkány a harmadik évfolyamról.

Itt van a barna bőrű Aniyah Dorsey, amatőr költő, az iskolaújság riportere is. Ott strázsál az ajtó közelében a nagyra szabott cicanadrágban és fekete flanelingben. Orrnyergén, a könnyeitől bepárasodott ezüstkeretes szemüveg pihen. Suttogva szól utánam:

– Mila?

– Nagyon gáz a versed – vágom oda rosszkedvűen.

Válasz helyett felszegezi az állát. Nem tudom eldönteni, megsértődött vagy inkább felháborodott, de őszintén szólva nem is érdekel. Nem időzök itt addig, hogy megbizonyosodhassak róla. Nincs szükségem egy másik kövér lány szolidaritására. Sőt, senkiére. Sem most, sem soha.

– Én mindig az esőt keresem. És meg is találom.

Felhajtom a dzsekim gallérját, a zsebembe dugom a kezem, és kilépek a világba, ahol már egyetlen barát-nőm sincsen.

2. FEJEZET

NEM ÁLLOK MÉG készen, hogy visszamenjek az iskolába, mégis itt vagyok a harmadik órán, ami kémia. A tanterem közepén álló asztal melletti széken egyensúlyozok, miközben Mr. Cavanagh letörli a tábláról az előző óra jegyzeteit. Egyesével szállingóznak a többiek, de a hangjukat távolinak érzem, mintha csak szúnyogok zümmögénének. Hiába próbálom megállni, mindig összerezzenek, amikor elhalad valaki a közelemben.

Az internet szerint a gyilkosságok mindössze húsz százalékát követik el az áldozat számára vadidegen emberek. Vagyis nyolcvan százalék az esélye, hogy Riley egy ismerős arcot láthatott életében utoljára, aki a patak zavaras vizén keresztül bámult le rá. Tehát nyolcvan százalék annak az esélye, hogy olyasvalaki ölte meg, mint Dawn Mathy a Főnevek klikkjéből, aki itt ül előttem kecsesen, kicicomázva, rövidre vágott frufruját simogatva. Nyomban harciassá válik, ha valaki megkérdőjelezi a szónok- és vita-teamek létjogosultságát. Vagy vehetem példának Dan Calalangot is, aki már végzős, de kémiából még a harmadik évfolyamra jár. A CrossFitnek köszön-

hetően ijesztően vastag az alkarja, úgyhogy simán kinéz-
ném belőle, hogy képes kinyírni valakit.

Lehetett azonban valamelyik gondnok is vagy Ms. Chu,
vagy olyasvalaki, akinek még a nevét is lusta voltam meg-
jegyezni. Lehet, hogy aki elszakította tőlem a legjobb ba-
rátnőmet az osztályunkba jár, szorgalmasan jegyzetel, és
már alig várja, hogy csirkefalatokat ehessen a menzán.

Émelygek. Még nem állok készen rá, hogy itt legyek
a suliban. Mindenki teljesen normálisnak látszik, de még-
sem lehet mindenki az – épeszű ember nem fojt vízbe egy
lányt.

– Szia, Mila!

Felnézek, és ebben a pillanatban azt kívánom, bárcsak
lenne egy bokornyai babérlevelem. (Távol lehet tartani
vele a nem kívánatos személyeket, bár Riley édesanyja
a fűszerek közé sorolta, és a spagettiszószhoz használta.)
Caleb Treadwell, Ms. Chu mostohafia és a társam a labo-
ratóriumi gyakorlatokon, felül a mellettem lévő támlát-
lan székre. Kissé imbolyog még rajta, miközben elrejt egy
ezüstláncot a teniszpólója gallérja alá.

Éreznem kellett volna a közeledtét. Minden áldott reg-
gel alaposan beparfümözi magát. A kölnije olyan illatú,
mint a cserzett bőr és a moha, mégsem képes elnyomni
az arcvize steril csípősségét. Olyan szaga van ettől, mint
a vegyszerekkel előidézett tűznek. Ő maga ránézésre
fájdalmasan szürke, semmitmondó srác. A haja szinte
khaki-színű: se nem barna, se nem szőke. Ugyanúgy rö-
vidre van vágva oldalt, egyébként pedig hosszúra hagyva,
mint az összes többi srácnak a suliban. Cserepes, mályva-
színű ajka olyan duzzadt, mintha folyton lebiggyesztené
a száját.

– Mila... ez a neved, ugye? – kérdezi, miközben pon-
tosan tudja, hogy így hívnak. Közel két hónapja vagyunk

párba osztva a laboratóriumi gyakorlatok idejére. Valójában csak azt akarja elérni, hogy kellemetlenül érezzem magam, mert nem köszöntem neki azonnal. Mindig mosolyog, amikor valójában dühös. Az őszintétlenségtől kifejezéstelen a tekintete. Olyan nagyok a fogai, mint a hüvelykujjamon a köröm.

– Szia – mondom kurtán. A bakancsom talpát a támlátlan szék alsó fokára rakom, hogy megtartsam az egyensúlyomat, és kissé távolabb hajolok tőle.

– Láttam, hogy korábban eljöttél a temetésről.

– Ó, valóban? – kérdezek vissza. A hátizsákom mellére nyúlok, előhalászom a jegyzetfüzetemet, és ledobom a pultra. – Melyikről?

Zihálva nevet, olyan hangon, amitől libabőrös lesz a karom. Nem tudom konkrétan megnevezni, miért olyan visszataszító számomra Caleb. Nemcsak azért, mert addig rágcsálja a száját, amíg ki nem reped a bőre, vagy mert folyton azzal kérkedik, hogy ő a „jófiúk” közé tartozik, vagy mert rendszeresen látni a merevedését a tréningnadrágja alatt. Mindez valahogy együttesen hozzájárul ahhoz, hogy totál kreténnek tartsam. A férfiak jogaiért küzdő aktivistáknak van ilyen aurájuk. *Eau de Internet Troll. Okoskodó Férfiak Pézsma kölnije.*

És a szája engem a leginkább egy vaginára emlékeztet. Ez is csak ront az összképen.

Mióta Calebet ismerem, egyre kevésbé érzek tiszteletet Ms. Chu iránt, mert meggyőződésem, hogy részben legalább ő tehet erről: miért nem vesz olyan nadrágot a fiának, amiben nem látszik, mikor áll fel a farka?

Huh. Lehet, hogy erre is van valamilyen varázsige. Miért nem néztünk még utána Riley-val? A kényszer-impotencia lényegesen biztonságosabb helyé változtatná a világot.

– Láttalak mindkét temetésen – mondja Caleb. Nem szegte kedvét, hogy nem mutatok érdeklődést iránta és nem is nézek a szemébe. – Nehéz *nem* észrevenni téged. Ha-ha-ha.

Caleb előszeretettel célozgat a testsúlyomra a beszélgetéseink során, és várja a hatást. Ha felcsattanok, feltartja a kezét, és fennhangon kijelenti, hogy csak viccelt, amit mindenki hallhat körülöttünk. Ezzel azt akarja demonstrálni, hogy nincs humorérzésem, ami nevetséges. *Kövérfőb segg.*

– Sajnálatos ez az egész – folytatja.

Megmarkolja az asztal szélét. Hosszú, elvékonyodó ujjai olyan fehérek, mintha kelt tésztából formázták volna őket. Már-már arra számítok, hogy egyszer megdagadnak és szétpukkadnak. Vagy hogy poros zöld penészvirágok nyílnak rajtuk.

– June és Dayton. Tudod, mindketten tagjai voltak a kiváló diákok egyesületének velem együtt. Dayton mindig is kilógott ebből a társaságból. Puhány, mint aki pudingból van. Ráadásul buta is, annyira buta... Viszont jó jegyeket szerzett. Ők ketten fej-fej mellett haladtak a versenyben a Rausch ösztöndíjért. Ó, bocs... Ez morbid hasonlat volt. – Hurkot rajzol a nyaka köré, és hirtelen mozdulattal jobbra húzza a képzeletbeli csomót. – Milyen durva halálnem ez már, ha valaki el akarja dobni magát az életet? Tudod, a vastag kötél mélyen bevágódik a bőrbe és a húsba, a nyak pedig megdagad... Daytonnak elég magasról kellett levetnie magát ahhoz, hogy a lendülettől leessen a lábáról a cipő. Hallottad, hogy az még mindig nem került elő? Lehet, hogy azóta is ott lapul valahol egy bokorban az Aldridge Parkban.

Kiráz a hideg. June-t és Daytont is zárt koporsóban ravatalozták fel. Eddig nem is gondolkodtam rajta, miért.

Lelki szemeim előtt most megjelenik a holttestük a nyaki sérülésekkel, miközben Caleb már azt részletezi, hogyan fúvódnak fel a hullák.

– Mit gondolsz, mit láthattak utoljára? – kérdi váratlanul. – Úgy hallottam, az akasztott emberek összeszárják magukat, de lehet, hogy ez csak legenda. Ez végső soron bárkivel megtörténhet, amikor meghal. Az izmok elernyednek ugye, és... – Elhallgat, és fröcsögteti a nyálat a szájában, mintha épp kifingana. Miért van az, hogy a fiúk imádják az ilyen obszcén hanghatásokat?

– June és Dayton után valószínűleg Riley Greenway kapta volna meg a Rausch-ösztöndíjat – folytatja Caleb, és lenyúl, hogy megvakarja a lábát. Ökölbe szorítom a kezem, és feltett szándékom, hogy halántékon verem, ha az ágyékára téved a keze. – Igaz, hogy ő meg egyik diákkörnek sem volt tagja. Xander szerint arról akart esszét írni, hogy milyen a temetkezési irodában dolgozni. Ő ezzel a témával nyerte el az ösztöndíjat tavaly. A zsűri nagyra értékeli a humanitárius témaválasztást.

A legszívesebben tíz körömmel nekiesnék, hogy kikaparjam a szájából Riley nevét. Utálok, hogy Caleb Treadwell és a hozzá hasonlók úgy beszélnek Riley-ről, mintha ismerték volna. Riley-t nem érdekelte, megkapja-e az ösztöndíjat vagy sem. Csak azért indult volna a versenyen, hogy elhalássza olyanok elől, mint Caleb és June Phelan-Park.

– De ő is meghalt – folytatja vállvonogatva és hehe-részve. – Úgyhogy most már egyenes az út előttem a Rausch-ösztöndíjhoz.

– Mit mondtál?

Aniyah Dorsey áll meg ekkor az asztalunk mellett. A könyveit magához szorítva, elkerekedett szemmel néz

ránk kerek szemüvegkerete fölött. Fényes a haja, mint a lakk, természetes göndörségét egyenesre vasalta.

– Azt akarod mondani, hogy a te sorsod jobbra fordult, miután három iskolatársunk is öngyilkos lett? Idézhetem ezt tőled? Épp arról írok cikket, hogy mennyire megviselték a történetek az egész iskolát, és ha te kivétel vagy ez alól, akkor egy ilyen mondat kitűnő bevezető lenne hozzá.

– Tűnés innen, Rita Skeeter! – mondja Caleb, és int neki. Dühös mosolya egyre szélesebb lesz, szarkalábak ülnek a szeme sarkában. – A kutyát se érdekli az újságod!

Ez mondjuk igaz is. A Fairmont Akadémiának csak azért van saját újságja, mert Aniyah életben tartja. Egyetlen ismerősömről sem tudom, hogy olvasni szokta. De azt hiszem, Aniyaht ez cseppet sem érdekli. Jól fog mutatni az egyetemi jelentkezési lapján, hogy ő szerkeszti és írja az iskolaújságot, függetlenül attól, hogy mekkora olvasótábor várja péntekenként az újabb szám megjelentését.

Vagy hétfőn szokták kiadni?

Elképzelem Aniyaht odalent a pataknál. Biztosan összefogta a haját, nehogy vizes legyen. Egy ilyen unalmas városban, mint amilyen Cross Creek nem könnyű feladat hírértékkel bíró témákat találni. Vajon megérné neki, hogy kreáljon egy sztorit? A fizikuma nagyjából olyan, mint az enyém. Elég erősnek látszik ahhoz, hogy a víz alá nyomja, és ott is tartsa egy ideig a keskeny vállú Riley-t, amíg meg nem fullad.

– Egyébként se vagy a Rausch-ösztöndíj várományosa. Ezt olyan diákoknak adják, akik megtestesítik a Fairmont értékrendjét, amit a küldetésnyilatkozatban fogalmaztak meg. Márpedig abban egy szó sincs arról, hogy elvárás lenne a seggfejség – élcelődik Aniyah, lenézve Calebre. – Egyébként erről a díjról az öregdiákok döntenek. Több

mint gyanús lenne, ha a jelenlegi igazgató fiának ítélnék oda.

– A *mostohafiának* – helyesbíti Caleb fennhangon.

A többiek a helyükhöz érve megállnak, és már mindenki a mi asztaltársaságunkat bámulja olyan feszült figyelemmel, mint a ragadozók. Egyre több szempár szegeződik ránk, ahogy egyre többen találják gyanúsnak a fejleményeket.

– Ne aggódj! A díjátvételnél mondott beszédemben megemlékezem majd a három lányról, akik nem bírták már tovább cérnával. Bár nem is biztos, hogy ez jó ötlet lenne. A következő tanév végére úgyis mindenki elfelejti őket.

Megint heherészik, végigpillant a körülöttünk állókon és az asztaloknál ülőkön, várva, hogy mások is csatlakozzanak hozzá.

Tudom, hogy amit mond, az főleg June-ra és Daytonra vonatkozik. Nem lehet rájuk fogni, hogy jó emberek lettek volna. Sokszor poénkodtak azon, hogy Riley a temetkezési iroda fölött lakik. És engem is kinevettek, mert dagadt vagyok és mexikói. Megkeresték másokban azt, amiben különböztek a többiektől, és hangoztatták, hogy emiatt alacsonyabb rendűek náluk. Mintha a tévéműsorokból lesték volna el, hogyan válhatnak népszerűvé, és nem fogták fel, hogy az ismertség nem feltétlenül kell, hogy egyet jelentsen a bunkósággal.

A múlt héten még másképpen reagáltam volna: valószínűleg hátradőltem és jegyzeteltem volna, hogy kipróbáljak néhány új átkot, hátha el tudom érni, hogy Caleb minden tantárgyból megbukjon, és soha a bűdös életben ne kaphassa meg azt az istenverte ösztöndíjat.

Csakhogy most alacsonyabb az ingerküszöböm, mint egy héttel ezelőtt volt. És Caleb szóba hozta a három ha-

lott lányt, ami szerintem igazolja személyes érintettségét az ügyben.

Előrenyújtom bakancsos lábamat, és olyan erővel rúgok bele Caleb székének alsó fokába, hogy kirepül alóla. Ijedtében csapkod a karjával, rádől Aniyahra, és néhány másik diákra, akik épp ott haladtak el mögötte. A tankönyvek olyan csattanással szóródnak szét a padlón, mintha puskalövések dördültek volna el. Aniyah a padlóra kerül, lába a levegőben kalimpál. Úgy fekszik a hátizsákján, mint egy páncéljából kivágott teknős. Caleb az arcához kap, a tenyerébe káromkodik. Nem látni vért. Ettől egy pillanatra kiakadok. De a vigyort legalább sikerült eltüntetnem a képéről.

Megfordulok, és látom, hogy Mr. Cavanagh épp visszaakasztja a helyére a falra szerelt vezetékes telefont, és határozottan biccent az ajtó felé.

– Ez nincs rendben így, Mila. Már várnak az irodában.

Elhagyom a termet. Lelki szemeimmel Cavanagh-t látom a patak vizén keresztül, amint rosszállóan ráncolja a homlokát. Riley hozzá járt kémiaóra az ötödik órában.

– Miss Flores?

A titkárnő utamat állja, amikor nyúlnék az ajtógomb felé, hogy belépjek Ms. Chu irodájába.

– Nem oda! Téged most az iskolapszichológus, dr. Miller vár.

Megdermedek, és hátrafordulok felé. Van itt egy másik ajtó is, amiről szinte megfeledkeztem. Nem olyan hivalkodó, mint az igazgatói irodáé, amelynek jégvirágmin-tás üvegbetétjén savmaratott betűkkel szerepel Ms. Chu neve. A helyiség másik végében ugyanolyan fémajtó nyílik, mint a tantermeinké, ez is krémszínű, ami az épület belső tereinek uralkodó színe. Az ajtótól jobbra lévő táblán ez áll: *dr. Miller, iskolapszichológus*.

Beleharapok az ajkamba, körmeimet a tenyerembe mélyesztem. Gondolhattam volna, hogy ez vár rám.

Hátrapillantok a titkárnőre. Sajnálkozó tekintettel, nedvesen csillogó szemmel néz rám.

Édes istenem... Tudja.

Lényem egy része már unja, hogy mások sajnálkoznak rajtam. A másik része viszont úgy érzi, mintha még nem kaptam volna elég részvétet. Úgy értem, édesanyám ezen a héten azt vágta a fejemhez, hogy pszichotikus vagyok, mert még nem sikerült gyorsan túltennem magam a legjobb barátnőm halálán. A titkárnő – a névtábla szerint Ms. Pine – nagyjából egykorú lehet anyámmal, azzal a különbséggel, hogy barna bőre pergamenszerű, göndör tincsei pedig őszbe vegyülnek már. Gondolom, egyszer majd ő lesz a szupernagyija valakinek. És fogadni mernék rá, hogy a legszívesebben magához ölelne most, ha nem kellene attól tartania, hogy méltatlan viselkedés miatt azonnali hatállyal kirúgják.

Senki sem ölelt meg Riley halála óta.

Ms. Pine azonban nem tudhatja, hogy most kökeménynek kellene lennem. Ha valaki rászolgált arra, hogy mogorva boszorkánynak tartsák, akkor senki sem közeledik felé gyengéd öleléssel, bármennyire sajnálatra méltó is. Ha pedig elterjedt róla ez a hír, nem teheti meg, hogy puhányként viselkedjen, miután beütött a krach.

– Menj csak be hozzá, aranyoskám! – biztat Ms. Pine. Őszintén cseng a hangja, úgyhogy nem is haragszom rá, amiért szerepet vállal ebben a rémálomban.

Belépek dr. Miller irodájába. De egy lépést tudok kábé előremenni, mert ez nem más, mint egy túlértékelt gardróbszekrény. Lehetséges, hogy az is, mert nincs ablaka.

A falait levendulalilára festették. Velem szemközt egy hatalmas falmatrica hirdeti: *„Az élet nem arról szól, hogy*

várjunk, míg elvonul a vihar, hanem hogy megtanuljunk TÁNCOLNI AZ ESŐBEN!”

A betűtípus azonban túlságosan agresszív.

Dr. Miller vékony testalkatú, fehérbőrű nő. Szőke haja puha, akár a lúdtoll. Előtte az asztalon jegyzetomb, piros dosszié és egy csészényi gőzölgő tea hever. A számítógépe ki van kapcsolva.

Lehet, hogy csak üldögélt itt az ajtót bámulva, arra várva, hogy ideérjek? Ez azért ijesztő.

– Camila Flores? – kérdezi fejét kissé oldalra billentve. Olyan a nyaka, mint egy struccnak.

– Milának szoktak hívni – felelem. Most jövök rá, hogy arra vár, csukjam be az ajtót magam után. Meg is teszem. Olyan erővel, hogy visszhangoznak tőle a falak, a matricán pedig mintha hullámoznának a szavak.

– Foglalj helyet, kérlek! – Az irodában lévő egyetlen székre mutat, ami ott áll közvetlenül előttem. Ilyeneket használunk mindenütt az épületben, a tantermek többségében is – vörösesbarna és műanyag, sehogys sem illik a levendulalila falakhoz. Mintha a Fairmont Akadémiának nem akaródzna sokat költeni az iskolapszichológusra. Vajon tudja-e Ms. Chu, hogy ez a helyiség nem a takarítószertár?

– Dr. Miller vagyok – mutatkozik be. – És nagyon örülök, hogy ma tudtál időt szakítani rá, hogy találkozzunk.

– Ühüm – dűnnyögöm. Bakancsos lábamat beleakasztom a szék lábaiba. A farmernadrágomon át is érzem a fém hidegségét. – Tizenhat éves vagyok, úgyhogy többnyire oda megyek, ahová küldenek.

Mesterkélt mosollyal reagál. Ismerem ezt az arckifejezést. Mrs. Greenway is nagyjából így szokott rám nézni. Ezt üzeni vele: *Ó, azt hiszed, hogy vicces vagy, én meg egy humortalan, besavanyodott vénlány.* Nagyjából ennyi volt

az esélye összebarátkoznom egy középkorú pszichológussal.

– Napok óta szerettem volna már beszélgetni veled – folytatja. Ezek szerint ő is érzi, hogy nem leszünk kebelbarátnők. – Tudom, hogy nagyon bizalmas viszonyban álltál Riley Greenwayjel. Borzasztó nehéz lehet számodra ez az időszak.

Vajon mi lenne, ha most azt mondanám neki: *„Ugyan, dehogy! Igaz, hogy meghalt a legjobb barátnőm, de különben super jól telt a hetem.”* Ez azonban nyílt kihívás lenne, amire semmi szükségem. Úgyhogy csak egy kurta választ adok helyette:

– Igen. Nehéz.

Belepillant a piros dossziéba. Látom, hogy egy fotóm van benne a tavalyi évkönyvből – rosszul festettem ki a szememet, és a túlméretezett Disneyland-pulcsimat viseltem. Gemkapoccsal erősítették rá a papírlapra, amiről feltételezem, hogy a személyi nyilvántartásom lehet. Nem digitálisnak kellene már lennie? Vagy dr. Miller a géprombolók táborát erősíti?

– Mindössze két napot hiányoztál emiatt az iskolából? – Látványosan felvonja a szemöldökét, mintha emojivá akarna változni. – Ez nem valami sok idő. Úgy érzed, készen állsz már rá, hogy ismét bejárj az iskolába?

– Mint már mondtam... – felelem lassan, mert kezdem azt hinni, hogy ez a nő lassúbb felfogású, mint amilyen Dayton Nesseth volt, Isten nyugosztalja. – Tizenhat éves vagyok. A szüleim azt mondták, ma már jönnöm kell, úgyhogy itt vagyok. Úgy gondolták, akár készen állok rá, akár nem, itt a helyem.

Igazság szerint azért vagyok itt, mert anyámnak szemet szúrt, hogy nem vártam meg Riley temetésének végét. Szerinte ez tiszteletlenség az elhunytal szemben

– pontosan így, ezekkel a szavakkal fogalmazott –, ami azt bizonyítja, hogy már eléggé jól vagyok ahhoz, hogy tanuljak. Ezzel valójában büntetni akart engem, mert azt mondtam Izzynek és Norának, hogy ha nem hagynak békén, és beszélni akarnak velem, úgy megátkozom őket, hogy kirothad a nyelvük a koponyájukból.

– Rendben – mondja olyan hangon, ami elgondolkodtat. Lehet, hogy nem is figyel rám? Ismét belepillant a dossziéba. Most komolyan: olyan bonyolult lenne az eddigi életutam, hogy folyton puskáznia kell belőle? – Továbbra is fenntartod azt a meggyőződésedet, hogy boszorkány vagy?

Az emberek ugyanúgy mondják ki a „boszorkány” szót, mint azt, hogy „tündérkirálynő”. Mintha egy játékról lenne szó, amelyből Riley-nak és nekem már rég ki kellett volna nőnünk. Riley számára azonban vallás volt a boszorkányság. Nekem pedig... hát nem is tudom. Talán mintha-játék?

A wiccával való ismeretségemet annak köszönhetem, hogy Riley izgatottan mesélni kezdett róla röviddel az után, hogy ideköltöztünk Cross Creekbe. Nagyon felnőttnek érződött új vallást választani magamnak, annyira meghatározónak. Tizenegy éves voltam akkor, és addig meg se fordult a fejemben, hogy az ember olyasmit is választhat, ami eltér a családunk hagyományaitól. Igen, lehetünk mások, *erőteljesek*. Ez így utólag most már inkább egyfajta vágyalomnak tűnik, Riley azonban egyetlen ígérettel elintézte, hogy hinni kezdjek benne:

– Meglátod, állati jó dolgokat fogunk együtt csinálni!

Az általános iskolát a partvidéken végeztem el. Akkor még arról voltam ismert, hogy szépen olvastam hangosan, meg origamikát készítettem tapadós cédulákból. A középiskolát viszont már Cross Creekben kezdtem el,

ahol Riley barátnője és boszorkány lettem. Nem tudom, készen álltam-e bármelyikre a kettő közül.

Lehet-e az ember pogány agnosztikus? Hajlandó vagyok elfogadni, hogy több dolog létezik a földön és a mennyben, mint amiről valaha is álmodtam, satöbbi. Csak azt nem tudom eldönteni, továbbra is foglalkozzak-e mágiával most, hogy Riley elment. Ez az egész boszorkányosdi az ő specialitása volt. Kettőnk közül ő kezdett könyveket olvasni a wiccáról, ahogyan a varázsigéket is ő gyűjtögette. Én, úgymond az útítársa voltam ebben a kalandban. Engem főleg a füstölők és a kézműveskedés érdekelt ebből az egészből. Riley-nek nem volt elég türelme ékszereket készíteni velem, így aztán ráálltunk a varázslásra.

Külön bónusz, hogy ha elterjed valakiről a hír, hogy a szabadideje javarészét a Szerencsés 13-as nevű wiccaboltban tölti a város szívében, akkor az illetőt inkább békén hagyják vagy egyenesen kerülik az emberek. Minden megoldásnak örülök, ami arra ösztönzi a többieket, hogy nagyobb legyen a mozgásterem.

Főleg kisebb-nagyobb előnyök elérésére vagy boszúra használtunk varázsigéket: javítottuk a dolgozat-eredményeket, pattanásokat varázsoltunk azok állára, akik másokat ócsároltak a folyosókon, és gondoskodtunk róla, hogy az iskolai énekkar egyetlen kórusversenyt se nyerhessen meg. No, nem mintha ez utóbbihoz szükség lett volna a segítségünkre. Előfordult az is, hogy szerelmi talizmánokat használtunk, amelyekről Toby, a Szerencsés 13-as tulajdonosa esküvel állította, hogy fokozzák a vonzerőt vagy a kéjvágyat. A második tanévünk nagyobbik részét azzal töltöttük, hogy próbáltuk rávenni a titkos szerelmeinket, hogy valljanak színt. Ez működött is annyiban, hogy Riley-nak lett egy csomó fiúja, én meg

csendesen epekedtem Xanderért, ahogyan hetedikes korom óta, amikor ideköltöztünk Cross Creekbe.

Tény, hogy a saját szememmel sohasem láttam a mágia tulajdonképpeni működését. De mint Riley nem egyszer rámutatott, azt sem láttam, hogy ne működött volna. Mindig is tiltakozott az elfogultságom ellen.

Nem gondolom, hogy magyarázattal tartoznék dr. Millernek, főleg azok után, hogy valaki bizalmas információkat árult el neki rólam. Nem hinném, hogy ez a terápia előírászerű forгатókönyve. Vajon ki árulhatta el neki a titkaimat? A szüleim? Vagy Xander? Igaz, tulajdonképpen nyílt titok volt, hogy Riley meg én rendszeresen járunk a Szerencsés 13-asba. Ezt végül is bárki elárulhatta az iskolapszichológusnak.

– A *boszorkány* csak annyit jelent, hogy a *wicca* követője – jegyzem meg könnyedén. – Bár ha politikailag korrekten akarunk fogalmazni, akkor a *wicca* helyett a nemektől független *wix* kifejezést használjuk.

Dr. Miller felvesz egy tollat az asztalról, és jegyzetelni kezd. Te jószágos ég, látom, hogy felírta magának a *wix* szót, és semmi mást. Amikor végez ezzel, ismét felpillant rám, hosszú nyakát már-már fenyegetően előrenyújtva.

– Hiszel benne, hogy tudsz varázsolni?

– Ezzel a kérdéssel sérti a vallásszabadsághoz való jogomat.

– Mila. – Olyan elnyújtva ejti ki a nevemet, mintha egy poloskát lapítana szét a cipőjével. Halálosan komolyan veszi.

– Nem viccből mondtam! A törvény szerint nem próbálhat lebeszélni a vallásomról. Az egyház és az állam két külön dolog. Az ön munkaadója az állam, nemde? Konkrétan az államtól kapja a fizetését, ugye?

Az imént tátva maradt a szája, most összezárja az állkapcsát. Csőbe húztam. No, nem mintha hajlandó lenne elismerni, hogy így van. Figyelem, és látom rajta, hogy taktikát fog váltani.

– A legjobb barátnőd öngyilkos lett.

– Meghalt, igen.

Dr. Miller összekulcsolja ujjait a *Mila* feliratú címkével ellátott dosszié fölött.

– Önkezelével vetett véget az életének. A szüleid aggódnak amiatt, hogy nem fogadod el tényként az öngyilkosságát. Ami persze érthető. A gyász első fázisa a tagadás. Ezt nem lehet siettetni...

A szüleim. Hát persze. Újabb megtorlás, amiért megfenyegettem Izzyt és Norát. Most még jobban eltávolodtam tőlük. Ezen a héten sikerült olyan felfokozott érzelmi állapotba kerülnöm, hogy már nincs más választásuk, mint tagadni az érzéseimet. Olyan ijesztően erős érzelmek munkálnak bennem, ami már a szüleimet is félelemmel tölti el. Félnék tőlem. Ki gondolta volna, hogy képes vagyok olyan mély szomorúság megélésére, hogy az emberek már képtelenek rám nézni, mert attól félnék, hogy őket is hatalmába keríti ez az érzés?

– Riley így is-úgy is halott – mondom végül. – Miért fontos, hogyan történt?

– Tudod, mit jelent a *paranoiás tévképzet*?

Szívom a fogaimat. Most a megfélemlítéssel próbálkozik. Ettől végképp kiakadok.

– Mindenkiel így beszél, aki idejön konzultációra, vagy csak azokkal, akik szenvednek és gyászolnak?

Úgy tesz, mintha meg se szólaltam volna.

– Érthető, hogy azt gondolod, Riley nem önként ment a halálba. A barátnője vagy, és ezért felelősnek érzed ma-

gad a történetekért. Mintha tehetné volna bármit is azért, hogy megmentsd őt...

- Azt bizonyára megakadályozhattam volna, hogy megöljék, igen...

- ...vagy hogy talán olyasvalami vihette rá, amit te mondtál neki...

Hirtelen lecsapok elé az asztalra. Kiloccsan a bögréjéből egy kis tea, és máris ázni kezd a jegyzetömb sarka. Eddig még semmit sem írt rá az egyetlen *wix* szón kívül. Fűszeres gyömbérillat kezd terjengeni a kis helyiségben – csípős és forró, mint a hangulatom.

- Semmit sem tettem, amivel árthattam volna neki. Együtt mentünk el egy temetésre, aztán elváltunk, ki-ki hazament házi feladatot írni. És aztán már csak annyit tudok, hogy valaki belefojtotta a patakba. Nem tudunk róla, hogy korábban megpróbált volna kárt tenni magában, nem volt depressziós, jól tanult, és még csak premenstruációs tünetei sem voltak! Mindössze annyi történt, hogy útjában volt egy elvetemült, gonosz embernek. És most a kisujját se mozdítja érte senki. Szabadon grasszál a környéken egy rohadék gyilkos, de ez a kutyát sem érdekli!

- Ne beszélj csúnyán! – figyelmeztet dr. Miller. Kihúzza az egyik fiókot, és kivesz belőle egy doboz papír zsebkendőt. Kikap belőle egyet, és felitatja vele a kiloccsant teát.

- Riley halálát öngyilkosságnak minősítette a városi rendőrség. Miért gondolod, hogy te jobban tudod, mi történt vele, mint a szakemberek?

- Mert végeztem egy kis magánnyomozást.

Azt már nem kötöm az orrára, hogy hajnali négykor kezdtem nyomozni, mert nem jött álom a szememre. Mert valahányszor lehunyom a szemem, úgy érzem, tele

megy az orrom és a torkom a patak vizével, és az ár lehúz Riley-val együtt.

– A tizenévesek haláleseteinek tizenhárom százaléka gyilkosság. Mindössze tizenegy százalék az öngyilkosság aránya. Statisztikailag valószínűbb tehát, hogy valaki megölte.

Az íróasztal alatti papírkosárba dobja a teafoltos papír zsebkendőt, ami tompa puffanással landol benne.

– Megállapították, hogy *nem* gyilkosság történt. Sajnos, a legvalószínűbb válasz nem mindig az igazsággal.

Eszembe jut valami. Egyszerre mintha megvilágosodnék tőle.

– És mi a helyzet June Phelan Parkkal és Dayton Nesselthtel?

Zavarában ismét a piros dossziéra szegezi a tekintetét.

– June és Dayton is a barátnőd volt talán?

Felhorkanok. Micsoda ötlet! Én meg a Főnevek, mint barátnők...

– Nem – felelem végül. – Ki nem állhattam őket. De a rendőrség szerint öngyilkosok lettek. Mi a logikusabb? Három, egymástól független öngyilkosság vagy három, egymással összefüggő gyilkosság? Volt már példa rá, hogy hárman is öngyilkosok lettek egy héten belül Cross Creekben?

– Nem szolgálhatok ilyen statisztikákkal. – Megrándul a felső ajka. Egyre kevésbé sikerül lepleznie, hogy megvetést érez irántam. – De biztosíthatlak afelől, hogy sohasem ölt még sorozatgyilkos Cross Creekben. Távolról sem olyan gyakori az ilyesmi, mint a filmek alapján gondolnánk. Értem én, hogy emberpróbáló időszak ez számodra. És az sem példátlan, hogy valaki olyan forgatókönyvet kreál, ami könnyebben elfogadható számára,

mint szembesülni az ennél rémesebb valósággal. A barátaid és a családod azonban aggódnak miattad.

Hátradőlök a széken, nekifeszítem a lapockámat a kemény műanyag háttámlának.

– Nincsenek barátaim. Az egyetlen barátnőmet megölték, a rohadt életbe is!

– Az az igazság, hogy Riley önkezeléssel vetett véget az életének, és lehet, hogy sohasem fogjuk megtudni, miért tette.

Xanderre gondolok és a temetésre. Sohasem fogom megérteni, miért... Xander az egyetlen, aki ugyanolyan jól ismerte Riley-t, mint én. Egyikünk sem érti a történetet, mert nincs benne semmi logika. Ez nem Riley-ra vall. Sohasem hagyott volna itt minket magától. Itt akart maradni, hogy ágáljon a rendszer ellen. A helyemben igazságot szolgáltatna, még akkor is, ha ehhez az egész világot fel kell perzselnie maga körül.

És a mágia segítségével keresné meg a gyilkost.